

hvad jeg formoder, saa komme de Folk, der ere beskæftigede ved dem, ind under Loven; men om den hele Bedrift, som beskæftiger dem, kommer ind under Loven, er et tvivlsomt Spørgsmaal. Det er en af de Gaader, som der findes mange af i det foreliggende Forslag, og som mere og mere overtyder mig om, at hele Tanken i Forslaget ikke er saaledes gennemarbejdet, som den skulde være for at blive til Lov. Det er, som sagt, tvivlsomt, hvorvidt hele Bedriften, som anvender Damploven, kommer ind under Loven, men det er ogsaa tvivlsomt, om det alene er den Mand, der passer Maskinen, som vil være forsikret, eller om tillige den, der tilfældig kommer til Skade ved at faa en Arm eller et Ben ind i den, kommer ind under Loven.

Seg skal nu et Øjeblik vende mig til det Ændringsforslag, som foreligger, om at undtage Møllerne fra Ulykkesforsikringsloven, og der er jo til Forsvar for dette Ændringsforslag blevet gjort gældende, at Mølleriets er et trykket Erhverv. Ligesom de andre ærede Medlemmer, der have omtalt det Spørgsmaal, skal jeg tiltræde dette; ogsaa jeg er overbevist om, at Mølleriets for Tiden er et af de mest trykkede Erhverv her i Landet. Men det er dog ikke Lovens Princip, at de Erhverv skulle være fritagne for Forsikringspligten, som ere trykkede; thi ellers kom vi til den Konsekvens, at Arbejderne i Grunden kun skulde være forsikrede, naar de arbejdede hos den velstaaende Arbejdsgiver, men ikke hos saadanne, der staa sig daarligt; og det vilde dog af mange Grunde være ganske umuligt at indrette det saaledes. Man kan derfor heller ikke gøre gældende over for det Spørgsmaal, jeg nylig berørte, at Vandbrugsforsikringen maa indrettes paa et andet Grundlag end Industriforsikringen, fordi Vandbruget er trykket; thi saa skulde man jo først føre Bevis for, at f. Eks. Malere og Glarmestre ere Folk, der befinde sig i en særlig blomstrende Forfatning, og jeg tror sikkert, de ville protestere derimod; de ville uden Tvivl erklære, at de for deres eget Vedkommende ere lige saa trykkede som Vandbruget og Møllerne. Seg tror derfor, det er ganske umuligt at komme nogen Vej med den Slags Raasonnementer. Hvis jeg be-
tragtede mig som en saa ensidig Repræsentant for Industrien, som maaste mange anse mig for, kunde jeg jo være gaaet med til at fritage Møllerne for at komme ind under Loven, idet de jo ubestridelig ere industri-
drivende; det kunde jo have været min Op-
gave at holde saa mange som muligt af disse
uden for Loven. Men det har jeg ikke gjort,

fordi jeg finder, at der bør være nogen Mening i et Lovforslag; jeg har tværtimod ment, at vi burde indrette det saaledes, at der kom saa faa Undtagelser ind i det som muligt. Seg har jo netop antet over, at Grænserne i Lovforslaget ere trufne for snævre, saa at altså mange Arbejdere faldt uden for; derfor maa jeg bekæmpe den Tanke, at trykkede Kaar hos vedkommende Erhverv skulde være Udelukkelsesgrund. — Under Behandlingen af de forskellige Ændringer er der kommet paa Tale en Ting, som oprindeligt har været en stærk Antæ mod Lovforslaget, nemlig at den Forsørgelse, der ydes de tilfaldkomne og deres efterladte, er alt for ringe; men denne Antæ er nu paa en ret genial Maade vendt om til at tjene som Forsvar for Loven; det skal just være et Fortrin ved denne, at den kun giver Arbejderen Halvdelen af den nødvendige Forsørgelse efter et Ulykkestilfælde, idet Loven derved stiller ham saaledes, at han selv maa forsikre sig for Halvdelen. Seg kan ikke slaa mig til Ro med den Tanke; jeg staa tværtimod paa det Standpunkt, at jeg mener, at naar Lovforslaget saaledes kun giver Arbejderen Halvdelen af den tilstrækkelige Forsørgelse efter et Ulykkestilfælde, er det efter min Mening en Indrømmelse af, at Lovforslaget selv kun er halvgjort Gerning. (Modsigelse)... Ja, det er nu min Opfattelse. Og jeg skal her særlig henvise til et særligt godt Eksempel paa Lovforslagets Utilstrækkelighed. Man har ment at gøre noget godt ved gennem en særlig Ændring at optage Lærlinge under Loven, hvilket jeg jo i og for sig ogsaa er vel fornøjet med; men saa støde vi her paa det Forhold, at en Lærlings Forsørgelse tør kun beregnes efter en Indtægt af 300 Kr. Altsaa: dersom saa saadan en 17—18 Aars Lærling kommer til Skade, vil han kunne faa udbetalt højst 1,800 Kr., og hvis han er frænd- og venneløs, vil han derfor kunne købe sig en aarlig Livrente af 90 Kroner. Det er langt mindre end halvgjort Gerning at stille et ungt Menneske paa den Maade. Seg antager, at hvis han er frænd- og venneløs, vil han her i København f. Eks. komme til at tilbringe sine Dage ude paa Johannesstiftelsen mellem andre Krøblinge, og saa vil hans Livrente paa 90 Kr. aarlig ikke være til anden Nytte end, at de gif til Fattigvæsenet, der altsaa vilde kunne underholde ham saa meget billigere.

Der er talt meget om professionel eller ikke-professionel Arbejdsgiver, og det er et Spørgsmaal, som der kan siges overmaade meget om. Seg skal nu ikke komme vidt; ind derpaa paa dette Stadium; men den ærede